

SIENNA
COLE

AHOL
A
SZÁZSZORSZÉPEK
NYÍLNAK

SIENNA
COLE

AHOL
A
SZÁZSZORSZÉPEK
NYÍLNAK

álmgyár

ÁLOMGYÁR KIADÓ
2020

Keresd a szerző ajándék novelláját:
<https://www.alomgyar.hu/ajandek-novella>

A szerzőtől az Álomgyár Kiadó gondozásában megjelent:

Négyszáz nap szabadság, 2017

Lefelé a folyón, 2018

Reményszimfónia, 2018

Elmejáték, 2019

A kód után, 2020

Copyright © Sienna Cole, 2020
Hungarian edition © Álomgyár Kiadó
Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Faniszló Ádám
További grafikai munka: Németh Renáta
Szerkesztette: Kalocsai Judit
Korrektúra: Török Tünde
Tördelés: NovaBook
Illusztráció: Horváth Evelin

ISBN 978-615-6013-17-0

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2020
Felelős kiadó: Nagypál Viktor

Elérhetőségeink:
+36 30 487 3552
admin@alomgyar.hu
www.alomgyar.hu
www.facebook.com/alomgyar
[instagram.com/alomgyarkiado](https://www.instagram.com/alomgyarkiado)

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

Szellemek és árnyak

Molly

Amikor Londonba költöztem, egy közepes méretű, piros bőröndöt és egy súlyos, sötét, láthatatlan zsákot cipeltem magammal. Az előbbi a legszükségesebb ruháimat, a laptopomat és néhány kedves, személyes emléktárgyamat rejtette, míg a másodiknak a létezéséről sem tudtam. Ez a helyzet a láthatatlan batyukkal: húzzák a vállad, de csak azt érzed, hogy valamiért nagyon nehéz megmozdulni.

Életem első huszonhét évét Northamptonban töltöttem. A házunk A sugárúton állt. Nincs másik neve, egyszerűen A sugárút – mintha ezen kívül a város többi sugárútja nem is lenne valódi, csak valami ócska utánzat, vagy az igazánál sokkal jelentéktelenebb kis sugárutacska. Hozzá kell tennem, hogy ez a megtévesztően fontosnak és hatalmasnak tűnő közterület valójában egy néhány háztömböt körülölelő keskeny utca. Barna téglá ikerházak sorakoznak rajta szorosán egymás mellett mindenféle egyéniség nélkül. Fehér színű egyen garázsajtók ásítanak a járókelőkre, fölöttük mindenhol ugyanaz a sötétbarna cserepes előtető. Egy ilyen házban nőttem fel, és ez nagyban hozzájárult ahhoz, ahogy önmagamot definiáltam a többi ember viszonylatában. Egy tömeggyártott tucatfigurának láttam magam, aki semmivel sem tűnik ki a közösségből: nem vagyok egy modellalkat, és a kor szuperzsenije sem az én rozzant, földi porhüvelyemet

szemelte ki gazdatestül. Bármit mondanék is magamról, az legalább egymilliárd másik embert ugyanúgy jellemezne.

Régebben álmodoztam arról, hogy valami olyan hivatást választok, amivel örökre a történelemben véshetem a nevem: talán orvosi pályára lépek, vagy jogászként az igazság szolgálatába állítom a tudásom, de ha minden kötél szakad, még akkor is írhatok egy bestseller könyvsorozatot, amivel magam mögé utasítom J. K. Rowlingot. Ahogy teltek az évek, úgy adtam egyre lejjebb az álmaimat, és mire leérettségiztem, már a továbbtanulás is elérhetetlen célnak tűnt – legfőképp azért, mert fogalmam sem volt, mi érdekel. Tizennyolc évesen egy gyorsétteremben kezdtem dolgozni, aztán árufeltöltő voltam egy nagy hipermarketben, végül egy ruhaüzlet kasszájában ácsorogtam. Jelentéktelen, elpocsékolta napok fulladtak az álomtalan alvás sötét ájultságába, de azzal vigasztaltam magam, hogy legalább több időt tölthetek ott, ahol igazán szükség van rám: otthon.

A családunk mindig is nagyon szoros egységet alkotott. Külön világunk volt sajátos szabályrendszerrel, amit rajtunk kívül senki sem érthetett, és biztos vagyok benne, hogy nem is akart. Nekünk azonban szükségünk volt rá, hogy minden napot biztonsággal túlélhessünk... Néha pokolian nehéznek tűnt, de visszatekintve teljesen természetesnek látom. Ebben nőttem fel. Anyám bölcsen és vasszigorral tartotta kézben az életünket, és hála neki, az működött is.

Egészen tavaly áprilisig... Akkor minden összeomlott. A tragédia hosszú, keserves hónapokig mindannyiunkat megbénított. Elfogytak a szavak, elfogyott a tetterő. Aztán, ahogy telt az idő, a fájdalomamon átfurakodott egy sokkal elviselhetlenebb érzés: a jéghideg űr, a semmi, ami

huszonhét éven át lapult az áldozatkészégem illúziója mögött, várva, hogy felfedhesse magát. Úgy éreztem, nem bírok tovább ott maradni. Nem bírok tovább bujkálni, szégyenkezni, és hagyni, hogy az életem kifolyjon a kezem közül. Nem bírom a halál mázsás súlyát a vállamon, a félelmeim fojtogató szorítását és az elviselhetetlen büntudatot. Rettogtem attól, hogy megmozduljak, mégis eljött az a pillanat, amikor az elindulás gondolata túrhetőbb volt, mint a maradás. Tervezgetni kezdtem, és döntöttem. Vonatjegyet vettem Londonba. Még azt sem tudnám pontosan meghatározni, miért a főváros vonzott – talán a középpontot, az origót kerestem, ugyanúgy a külvilágban, mint belül.

Amikor a szerelvény egyre gyorsuló zakatolással kigördült a pályaudvarról, és én kibámultam az elsuhanó házakra, majd a végeérhetetlen földekre, olyan fojtogató magány szorított magához, amelyet még sosem éreztem. Egyedül voltam... huszonhét év után teljesen egyedül, és semmit sem tudtam magamról. Egy testben utaztam egy idegennel.

Bárhogy próbáltam is, képtelen voltam kiverni a fejből az elindulásom előtti utolsó perceket. Anyám a konyhaablak mellett ült, és tekintetét az útra meresztette, mintha várna valakire. Egy ezüstös tincs kanyargott az arca mellett, mint egy kósza sikló, aki kimenekült egy napszitta kőre. Azon tűnődtem, hogy mikor hallottam utoljára beszélni. Lehetséges volna, hogy *azóta* nem szólalt meg? „Molly, segíts!” – Ez volt a leggyakoribb mondata, amit felém intézett. „Segíts, légy szíves! Tedd fel a vizet! Vesd meg az ágyat! Hívd fel

dr. Crawfieldet!” A kommunikációja többnyire csupa rövid felszólító mondatból állt, amelyek katonásan és kérlelhetetlenül sorakoztak egymás után. Egy hadseregnyi elvárás masírozott felém, amióta az eszemet tudom. De most, hogy már nem volt miben segítenem, elfogytak a teendőik, és elhalt a sürgető kényszer, a hadsereg is szétszéledt – anyám megnémult.

– Anya... – tettem felé egy lépést. Nem mozdult. Egy kukásautó zötyögött végig az úton, fátolszerű árnyékot borítva az arcára. – Hamarosán indul a vonatom...

A mázsás büntudat szinte agyonnyomott, és az elhatározásom olyannyira megingott, hogy egy pillanat alatt képes lettem volna megváltoztatni a döntésem. Ha anyám elszakítja a tekintetét az ablaktól, ha felém fordul, és őszintén, a szíve összes érzelmét, akár egy maroknyi csillogó követ, a tenyerébe rejtve felém nyújtja, és azt mondja: „Maradj!”, akkor feladtam volna mindent. A szája sarka megremegett kissé, mégis úgy tűnt, a tonnányi szemetet szállító fémmonstrum és a rikító munkásruhák jobban lekötik a figyelmét, mint én.

– Majd hívlak – nyeltem le a torkomba gyűlt gombócot.
– Felhívlak minden... hónapban, és ha segítség kell, azonnal jövök...

– Hm – dűnnyögött, de nem nézett rám.

– Molly – hallottam meg apám hangját. Az ajtóból intett felém. Kissé távolabb vont, majd elővette a pénztárcáját. – Tudom, hogy van spórolt pénzed, de jól jöhet egy kis tartalék...

– Apa, erre semmi szükség.

– Csak tedd el! – ragaszkodott hozzá. – Mikor indul a vonat?

– Kilenc ötvenkor. – Visszapillantottam a konyha felé.
– De lehet, hogy mégis maradnom kéne... Anya nincs jól.

Apám óvatosan megérintette a karomat. A tekintete komoly volt. Próbáltam benne más érzelmet is felfedezni, de nem találtam semmit.

– Menj! – mondta határozottan. – És nem kell telefonálnod sem minden hónapban. Csak... menj!

– És anya...?

– Az égvilágon semmi baja nem lesz.

Bólintottam, és úgy rászorítottam a bőröndöm fülére, mintha meg akarnám fojtani. Elfehédtek az ujjaim; a körömöm a saját húsomba mélyedt. Kiléptem az ajtón, aztán futólépésben tettem meg az utat az állomásig.

Nem számítottam érzelmes búcsúra, mégis hatalmas űr keletkezett bennem, mintha hirtelen elveszítettem volna mindent. Mintha azzal, hogy megtettem ezt a lépést, örökre bezártam volna az ajtót magam mögött. Egy részem toporzékolva ordított belül, hogy azonnal forduljak vissza, de tudtam, hogy ez lehetetlen. Nemcsak nem akartam, de nem is volt hova visszafordulni.

A hernyószerű szerelvény elérte London egyik peremkerületét, átfúrta magát a térképen, dacolva utakkal, földekkel, patakokkal, és rendületlenül tört előre a központ felé. A város egyre sűrűsödött körülöttem, és végre elöntött a várakozás. Izgalom bizsergette a gyomrom; alig hittem el, hogy itt vagyok.

Egyszer jártunk itt, körülbelül másfél évtizede: apa, anya, én és Charlie, a bátyám. Mindössze három napot töltöttünk a fővárosban, de csak a hotelre emlékszem valamelyest, meg a zord tűzfalra, amire az olcsó szoba ablaka nézett. Egy tinédzser mohóságával akartam behabzsolni mindent, mélyen magamba szívni az élettől pezsgő forgatag izzó energiáját, de a látogatásunknak jóval prózaibb oka volt: *egy specialistához jöttünk...* A lényeg, hogy semmit nem láttam Londonból. Talán ez hozott most ide: pótolni akartam az elmaradást...

Az állomásról kijövet buszra szálltam, és meg sem álltam a Walworth kerületig. Magam mögött hagytam a történelem fenséges aurájába burkolózó utcákat, és a kevésbé mives arculatú külváros felé haladtam. Még korábban gondoskodtam arról, hogy várjon rám egy albérlet, amikor megérkezem. A pasas a vonal túlsó oldalán megígérte, hogy fenntartja nekem a lakást, így a vonatjegyen és némi készpénzen kívül egy ígéret volt minden biztosítékom a jövőmre nézve.

A sárbarna emeletes ház egy vasúti felüljáró mellé épült, és útközben át kellett haladni a híd alatt. A kerekeken guruló bőröndöm az alagút akusztikájának köszönhetően mintha egyszeriben egy lánctalpas traktorral változott volna. Össze-rezzentem, és akaratlanul is gyorsabbra fogtam a lépteimet. A hely barátságtalanságát csak még tovább erősítette a tömény vizeletszag, és az állatias röhögés, amely valahonnan messzebről a szél hátán beröppent a híd alá, körüljárt, felborzolta a szőrszálakat az alkaromon, majd továbbszállt a Walworth út felé, ahol elnyelte a hangzavar.

A Penrose Grove-ra érve azonnal megtaláltam a hétemeletes házat. Szikár, kopaszodó, ötvenes férfi üdvözölt a kapuban. Érdekesnek találtam, hogy lift közlekedett az

emeletek között, és egy belső lépcsőházon keresztül is fel lehetett jutni, de volt egy külső, kovácsoltvas csigalépcső is – talán ez épült meg legelőször. A lakás főbejáratát a belső folyosóról lehetett elérni, ám ha a csigalépcsőn közelített valaki, a loggiára érkezett, amelyre a konyhaablak és egy erkélyajtó nyílt. Máris elhatároztam, hogy itt fogok közlekedni: milyen tökéletes menekülő útvonal, hogy elkerüljem a többi lakót!

Mr. Whittersby, a reménybeli főbérlőm minden irányból megmutatta a járást, de a csigalépcső utolsó fokánál figyelmeztetően elkapta a karom:

– Óvatosan, el van törve a korlát! – Most már én is láttam a csúf hiányosságot. – Hónapok óta zaklatjuk a gondnokot, de még nem történt előrelépés – magyarázta a férfi. – Addig is figyeljen oda, főleg sötétben!

Lepillantottam a magasból a földszintre, és megborzongtam.

– No, azért annyira nem veszélyes, de csúnyán megsérülhet, ha nekimegy.

A férfi kinyitotta a lakásajtót, én pedig félénken követtem őt a világos előszobába.

– Szóval egy nappali meg egy külön háló van – kezdett bele. – Két hónapja költözött ki az előző bérlő, egy egyedülálló anya meg a gyereke... aztán elkezdtük felújítani a lakást. A fürdővel és a hálószobával végeztünk, a többi még a jövő zenéje... Mit is mondott, mennyi időre maradna?

– Még nem tudom pontosan, egy évre biztos...

– Remek – helyeselt.

A város egyik legolcsóbb kerületében jártam. Nem akartam flancolni, tényleg csak egy lyukra volt szükségem, ahol

meghúzhatom magam, és senki sem zargat, de ahogy beljebb haladtunk, láttam, hogy a kis csonka család azért elég jelentős pusztítást vitt véghez. A vakolat néhány helyen hiányzott a falakról, a parketta elkopott, és néhol feltöredezett. A nappaliban álló kanapé csak sejtette, hogy egykor fehér színű volt rajta a huzat. De a szobát, amit előkészítettek számomra, kifogástalan állapotban találtam. Még éreztem a festék lassan elhaló, émelyítő szagát, és a bútorok is nemrég érkezhettek az áruházból. Egy kényelmes franciaágy két éjjeliszekrényvel, egy íróasztal és egy kisebb könyvespolc foglalt helyet benne. Az ágy mellől egy keskeny ajtó nyílt a gardróbba. Az ablakhoz léptem, és óvatosan félrehúztam a függönyt. Épp a vasúti hídra és egy nem túl hívogató kültéri edzőparkra nyílt a kilátásom.

– A vonat miatt kissé zajos, de pár hét alatt úgy megszokja, hogy már meg se fogja hallani – követte a tekintetem a férfi.

Akkor még sejtelmem sem lehetett, hogy a vitrines konyhaszekrényben félóránként táncra kelnek a csészék és a poharak, és az ablaküveg vibrálni kezd a sínen zakatoló szerelvény hangjára. Nem tudom, milyen szörnyűség kellett volna ahhoz, hogy eltántorítson a céljaimtól, alighanem bármibe beleegyeztem volna, és a zaj meg a veszélyes lépcsőforduló egyáltalán nem tűnt elviselhetetlennek. Még a rossz környék sem. Egyszerűen minden megfelelt.

– Ami a házirendet illeti – fordított egyet a főbérlőm a beszélgetés menetén –, remélem, nem gondolkodik háziállatban...

– Nem – horkantam fel önkéntelenül.

– És a hangos zenét sem igazán tolerálják a lakók.

– Egyáltalán nem szoktam hangosan zenét hallgatni.
– A szomszédok nagyon békések. Nem venném a lelkemre, ha háborgatnák őket.

Kiléptünk a loggiára, és a tekintetem a szomszéd lakás teraszajtájára tévedt. Kicsit elkedvetlenített, hogy közösen osztozunk ezen a területen.

– Ott ki lakik? – kérdeztem.

Mr. Whittersby eltűnődött.

– Őszintén szólva, fogalmam sincs... Sosem láttam senkit kijönni onnan. – Bólintottam, mire folytatta. – A fizetést átutalással intézzük. Én Bromley-ban lakom, így nem gyakran látjuk majd egymást, de persze, ha szüksége van rám, nyugodtan riasszon. Na, meg a hetedikén él egy idős özvegyasszony, Mrs. Simmons, régi jó ismerősöm, hozzá is bizalommal fordulhat. Még egy pótkulcsot is adtam neki vészhelyzet esetére.

Meglepően gyorsan lepapíroztunk mindent, és nem sokkal később a kezemben tartottam a kilencvenötös lakás kulcsát. Reggel óta először engedtem meg magamnak, hogy kifújjam a tüdőmben rekedt levegőt. Lerogytam az ágyra, végigsimítottam a friss paplanhuzaton, és kissé keserűen elmosolyodtam. Igyekeztem meggyőzni magam arról, hogy ebben a pillanatban száznyolcvan fokos fordulatot vett az életem. Ha csak halvány sejtéseim lettek volna arról, mi vár rám, alighanem fejvesztve menekültem volna vissza Northamptonba...